

Élményeim a közösségi szolgálat alatt

Az érettségihez kötelezően előírt 50 órából 40 órát én a Pető Intézet óvodájában dolgoztam le 2017 áprilisában. Izgalommal vegyes várakozással indultam el otthonról az első nap, hogy vajon meg fogok-e felelni a feladatnak, és majd tudok-e megfelelően bánni a sérült gyerekekkel.

Az első nap minden aggályom és félelmem szertefoszlott. Az integráló csoportok közül a kis csoportosokhoz lettem beosztva, ami annyit tesz, hogy enyhén sérült gyerekek közé egészségeseket integráltak. A gyerekek felnőtt embereket megszégyenítő módon, mérhetetlen odafigyeléssel és szeretettel segítették egymást. Mikor előttünk lassan „döcögött” valaki járókerettel vagy kerekesszékkal, esetleg lassabban ment előttünk (korlátozottsága miatt), a gyerekek teljesen toleránsan, türelemmel, megértően kezelték a helyzetet, aminek a „kinti felnőtt világban” pont az ellentétét tapasztalom nap mint nap. Társaikat gyakran önként segítették, gyakran találkoztam olyan helyzettel, hogy egy sérült kisgyerek valamit nem tudott magától megcsinálni, de mielőtt odaértem volna, a többiek már nem csak megcsinálták, de meg is mutatták neki, legközelebb hogyan csinálja. Szóval nemcsak segítik, de fejlesztik is egymást, ami egyébként az integrációs csoport alapvető lényege. Az óvoda nem csak a sérült gyerekeknek kiváló lehetőség, hanem a jövő felnövő egészséges generációját tudatosítja a beteg, sérült emberek befogadását, oltalmazását és a velük való helyes együttélést. De persze nem csak ilyen mély lélektani gondolatok fogalmazódtak meg bennem, természetesen sok megmosolyogtató és bájos helyzetbe csöppentem: rengeteget játszottunk (olyankor éreztük igazán, mennyire kiélvezik a helyzetet, hogy ott vagyunk), májusfát díszítettünk velük, és ott voltam akkor is, amikor az anyák napi ünnepségre készültek. Ennek keretében egy versikét tanultak meg, amiben egyenként elmondták, anyukájuk mit főz meg, majd a végén együtt mondták, hogy mindent megfőz, de őket nem, mert ők így is enni valóak. Ennél a pontnál az egyik kisfiú mindig hisztit csapott, hogy ő bizony nem ennivaló. Ezt az óvónő enyhe rosszallása ellenére sem volt hajlandó elmulasztani még a tizenötödik alkalommal sem aznap... © Szerteágazó, karakteres személyiségeket volt szerencsém megismerni a három-négy éves gyerekekben.

Összegzésül elmondhatom, hogy bár a gyerekekkel való foglalkozás mind fizikailag, mind mentálisan hihetetlenül fárasztó tud lenni, ám olyan élményekkel, lelki feltöltődéssel és erkölcsi fejlődéssel jár, hogy a fáradtságot meg sem érzi az ember. Jó volt – ha csak egy hétre is – kilépni a szürke hétköznapiakból, különösen, hogy egy ilyen jelentős élménnyel gazdagodhattam. Az utolsó nap fájó szívvel köszöntünk el a kis figuráktól, de szándékomban áll még meglátogatni őket.